

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννηκόσια ιγία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' έννατον μετρούντες χρόνον
'οιήν γήν έδρεβόμεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καί σ τ ο χ έ ρ ι .

Τριάντ' Αδγούστον,
καιρός του μούστον.

Ένδεκα σόν οκτακόσα,
έκλογη φρενιτώσα.

Φαδουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Έλα, καυμένη Φαδουλή, πού βλέπεις τό ταβάνι,
έγώ νά κάνω τόν λαό και σύ τόν Ντεληγιάννη.
Εγώ νά λθώ μέ φώσφορα, μέ ζήτω και νταούλι
'στό σπῆτι σου, παππούλη,
και σύ νά 'έγης περίλαμπρος και πάλι, Κορδονά,
και νά τό 'πῆς ξανά.

Νά κάνης τζιριντζάντζουλας ρητορικής πολλές,
πές το νά σου φωνάζωμε και σύ νά μῆν τό λές.
Γιά πές το μέ τό χωρατό, γιά πές το μέ τό νάζι,
καθεις νά σου φωνάζη,
και σύ μέ τό τερτίπια σου τόν κόσμο νά τόν ρέθης
κι' άλλα νά ρητορεύης.

'Αλλ' ύστερα μετά πολλά
νά μᾶς τό ξαναπῆς, ξυλᾶ,
κι' εγώ 'στους άλλους δίνοντας κατραπακισίς και φάπαις
νά 'πώ πώς τό ξανάπες.

Φ.—Λοιπόν τήν ιδιότητα τοῦ Φαδουλῆ θ' ἀφήσω
και Θωδράκης θά γενῶ γιά νά σε προσφωνήσω.
Και τώρα 'στό μπαλκόνι μου πηγαίνω, μπουνταλά,
μέ τρόπο νά τό ξαναπῶ και πρόσχε καλᾶ.

(Ο Φαδουλῆς
ὡς μπκμπκλῆς

προβαίνων 'στό μπαλκόνι του μετά πολλών κυρίων
τόν Περικλέτον τόν λαόν τόν προσφωνεῖ δακρύων.)

Φ.—Θαυμάζω τήν εὐγένειαν τοῦ προσφιλοῦς λαοῦ,
τοῦ τόσο ἀγλαοῦ,
πού κι' εἰς αὐτήν τήν ἐκλογήν και πρό καιροῦ τόν εἶδον
νά διατρέχη τὰς ὁδοὺς μέ σύμβολα σανίδων,
εἰς ξένους δέ κι' ἰθαγενεῖς τόν πανικόν νά σπείρη,
και μ' ἔξαψιν, πού τόν τιμᾶ,
γενναιοφρόνως νά χυμᾶ
σέ δυστυχῶν μπακάληδων παχύ τουλουμοῦρι.

'Εκ ταύτης τῆς ἀληθινῆς τοῦ πλήθους εὐγενείας
ἀντλῶ κι' ἐγώ τό θάρρος
μέ τῶν χρόνων βάρος
ν' ἀγωνισθῶ παρὰ ποτε περὶ Μακεδονίας.

Π.— Μὲ τὰ Μακεδονιστικά
σ' εἶδα και σέ λιμπιστήκα.

Φ.—'Εκ τοῦ λαοῦ τοῦ σανιδᾶ, τοῦ τόσο εὐγενοῦς,
ἀντλεῖ δυνάμεις κι' ὁ πᾶσις τῆς γαλίας Κερδονῆς
ν' ἀγωνισθῇ τόν ξύλινον περὶ θεσμῶν ἀγῶνα
και νυν και 'στον αἶώνα
κι' ἐκείνον τόν τοῦ κόμματος, πού πάντοτε γερκίω.

Π.—'Αμήν, μακάρι, γενέτω... γερά σου, μεγάλο γερσί.

Φ.—Μετ' οὐ πολὺ θά κερδίσωμεν τῆς θύρας σκεκί πάλιν,
και μέ παρὰ πάλιν θέρμα
τῶν σανίδων τήν συνδρομήν
παρ' ὅλων θά ζητήσωμεν πρὸς νεώτερον πάλιν,
ἐν ἄλλοις λόγοις, ὃ λαὸς τοῦ ἐυλοβοῦστικίου,
ἐπίκειται διάλυσίς και τοῦ Κοινοβουλίου,
και ταύτην τήν διάλυσιν μετά πολλῶν και μόνος

τὴν καρτερῶ σιωπῇ, οὐ μὴν καὶ ἀνυπομόνως,
καὶ ἄνδρ' ἐκείνης τᾶθλα μάς θὰ καταντήσουν ῥάκη.

Π.—Γεῖά σου, παππούλη, πούριζες πόντο τοῦ Δημητράκη.

Φ.—Ἄν δὲν γενῇ διάλυσιν ἀπελπισθῇτε πλέον,
τότε δεινῶς θὰ βρυχηθῇ μὲ τρομερὰν μανίαν
καθένας τοῦ Συντάγματος σκανδοχαίτης λέων,
καὶ τότε βάλετε ῥήγανη καὶ στήν Μακεδονίαν.

Μόνον μὲ νέας ἐκλογάς
θὰ σκανδοβροντήσωμεν,
καὶ ἔστων Βουλγάρων τὰς σφαγὰς
μὲ ἐκείνης θ' ἀπαντήσωμεν.

Μόνον εἰς τὴν διάλυσιν, ποῦ τόσον ἀναμένεται,
καὶ ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῶν Μακεδόνων κλείεται,
καὶ τότε θὰ καταλυθῇ καὶ ὁ Βούλγαρος, ποῦ μάνεται,
καὶ ἂν δὲν γενῇ διάλυσιν τὸ κράτος διαλύεται.

Μόνον ἂν γίνουιν ἐκλογαὶ βουλευτικαὶ καὶ πάλιν
καὶ εἰς νέαν ἐκδοχέυσωμεν ρητορικῆς κραυγῆν,
μόνον ὅπου παλαιὰ τὸ κράτος ξαναπαίρω
καὶ ἐκ παρθύρων καὶ ἐξωστῶν περὶ θεσμῶν παρλάρω.

Μόνον ὅπου παλαιούς ἀκούσετε χαδάδες
καὶ αὐταῖς ἢ φαβορίταις μου κολληθῶν με χαλδάδες,
μόνον ἂν ἔλθῃ ἡ Ἀρχὴν μὲ νέα γατροσόφια
ὁ πρῶτος Μποναπάρτης,
τότε, λαὸ μου σκινιδᾷ, θὰ μαζευθῇ ἡ Σόφια
καθένας λησταντάρτης.

Τότε θὰ δώσω πατερὰ καὶ εἰς χεῖρας τῶν νηπίων
καὶ ἀπὸ τὰ γένεια θὰ κρατῶ τὸν νέον Πάπαν Πῖον.

Π.—Πές τα, μεγάλε Σαβδαθ...

Φ.—Πολλὰς φορὰς σὰς τᾶπα.
Π.—Νὰ ζήσης, ἄγιο λείψανο, νὰ ζήσης, Πτε Πάπα.

Φ.—Τότε θὰ χάσῃ καὶ ὁ Γκεσῶφ Παρκασκευὴν καὶ Τρίτην,
καὶ τότε μόνον εἶν' ἐλπίς
κρατῶν ρομφαίαν ἀστραπῆς
νὰ κάμω καὶ ἄλλον πόλεμον καθὼς τὸν μακκρίτην,
καὶ ὁ Σκάρδος ὅπως εὐφλεκτον ν' ἀνάψῃ ροκανίδι...

Π.—Νὰ μὴ μοῦ σεκλητίζεσαι, ψηλόλιγνο σκινιδί.

Φ.—Τότε θὰ δυναμώσωμεν μὲ τὴν προτέραν ρώμην,
καὶ ἂν τοὺς κειμένους τοὺς θεσμοὺς ποσὼς δὲν ἐσεθόμην,
καὶ εἰς τουτωνί τῶν ἐκλογῶν τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας
ἀστράπτων θὰ κατήρχετο καὶ ὁ γέρος τῆς Κορδόνας,
καὶ θᾶλεγε μετὰ σπουδῆς ἢ γράττα φαβορίτα:
ὡς Δήμαρχον ψηφίσετε τὸν Ἄλφα καὶ τὸν Βῆτα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ πράγματα τὰ βλέπει σκοῦρα κάπως
ὁ τῆς Κορδόνας πάππος,
ἄλλ' ἐπειδὴ μυρίζομαι καὶ μερικῶς καὶ ἐν γένει
πῶς ὁ Μερκούρης βγαίνει,

ἄλλ' ἐπειδὴ πιστῶς τηρῶ τοὺς καθεστῶτας νόμους,
καὶ σέβομαι καὶ τὸν λαόν, ποῦ βρέμεται ἵστος δρόμου.

Γ' αὐτὸ τὸν Ἀγγελόπουλον, πιστὸν τοῦ Κορδονίδου
καὶ ἀγαπητὸν συνάδελφον καὶ φίλον ἐν σκινιδί,
δὲν σκέπω μὲ τὴν κραταιὰν τοῦ κόμματος αἰγίδα
καὶ ἐπίσημον ἐπάνω του δὲν ἔβαλα σφαγιῶδα.

Π.—Πές το γιὰτὶ μάς ἔσκασες μὲ τὰ τετρίπια τοῦ
πές το, παπποῦ, νὰ παίζωμε σκουρόλινα καὶ λαγούτα.

Φ.—Ἄλλ' ἐπειδὴ... ξέρω καὶ ἐγώ...

Π.—Πές το γιὰτὶ μάς ἔσκασες μὲ τὰ τετρίπια τοῦ
Φ.—Ἄλλ' ἐπειδὴ, κυρίαρχε, καθὼς τὸ συνεπέρανας,
συνηγωνίσθη μεθ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἀπέβω...
Π.—Πές το λοιπὸν νὰ τρελλαθῶ καὶ τὸν ζουρὸν νὰ παῖ.

Φ.—Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸν φίλον μάς ὀφείλεις νὰ συνδράμῃς
ρίλε λαὸ τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ ἂν ἐβγῇ τοῦτος πιθάνων
ν' ἀλλάξουν στάσιν παρθευθῇ ὁ Μπάφουρ καὶ ἡ Δυνάμει.

Π.—Ὡχού! κοντεύει νὰ τὸ πῇ
καὶ τρίζει κάθε μάς γιὰτὶ.

Φ.—Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ σήμερον ἐλπίζομεν εἰς σῶμα...

Π.—Πέσμας το, γέρο, ξάστερα, μὴν τὰ ξερομαστὰς.

Φ.—Γ' αὐτὸ τὸν Ἀγγελόπουλον, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις
τὸν συνιστῶ πρὸς ὅλους σας ὡς εἶδος ἰδιώτης,
καὶ ἂς σπεύσουν τώρα πρὸς αὐτὸν οἱ τῆς Κορδόνας Πάπποι.

Π.—Ἀνάψετε βεγγαλικά καὶ ὁ γέρος τὸ ξανάπε.

Φ.—Καὶ τώρα τὰ σκινιδία σου, λαὸ μεγάλε, κίνα τα.

Π.—Ἐμπὰ τους, Κροῦγερ δυνάτε, ποῦ βοηθᾷς τὰ δύναντα.

Φ.—Καὶ ἂν συναντήσετε πληθὺν ἀγρίων ἀντιπάλων
μετὰ χονδρῶν ροπαλίων,
κάτω, λαὸ, τὸ ρόπαλο καὶ ἀπάνω τὸ σκινιδί...

Π.—Ζήτω, Σκινιδιόγαννη μάς, τοὺς ἔφαγε τὸ φίδι.

Φ.—Ζήτ' ὁ λαός, ὁ πάντοτε γενναῖος εἰς θυσιάς,
καὶ ὁ Κώστας Ἀγγελόπουλος ὁ Παλιγγενεσίας.

Εἶναι τὰ μάλιστα γλυκύς,
ἀγγέλων τρυφερώτερος,
καὶ ἀπὸ σκορπιῶ τῆς Ἀφρικῆς
πολύ φαρμακωρότερος.

Π.—Ἀγγελοπούλαρο τὸν λέν, σὰν ἄγγελο τὸν εἶδα,
καὶ μόνον οἱ Μερκουρικοὶ τὸν λένε κατσαρίδα.

Ὁ γέρος τῶπε καὶ ἂς χρῆ
τῶν σκινιδίων τὰ σκινιδί...
μὰ πές το λίγο, Θεοδώρ,
καὶ γὰρ τὸν Καλλιθέην,
τὸν πρῶτο κοντοπιθάρω μὲς ἡ ἀνεμοδοῦρα
καὶ κίλικα τῶν Ἀθηνῶν ψηλοκαπελαδοῦρα.

Ὁ Φκσουλῆς ὑποκρίνεται τὸν μέγαν λαοσώστην
ἀφίνει τὸν ἐξώστην).

Φ.—Λοιπὸν πῶς τὰ κ' ἀτάφερα καὶ ὁ λόγος πῶς σοῦ φάνη;
Π.—Σπουδαῖος καὶ ἀπαράλλακτος καθὼς τοῦ Ντεληγαννῆ.
Ἐλθετε καὶ ὑποκρίνεσαι πολὺ καλὰ τὸν γέρο...
Φ.—Ἀμὲ καὶ σὺ, σωστός λαός, διὸ καὶ σὲ συγχαίρω.

Π.—Νὰ ζήσης, Κροῦγερ μπαμπάλη
καὶ γέρο μάς μαρζόλο...
εἶχε δὲν εἶχε, Φκσουλῆ,
θὰ παίζῃ πάλι ρόλο.

Φ.—Ἀμὲ τέτοιος κότσυφας ἔμπορεῖ σὲ σάλας ἐκλογῶν
νὰ καθεστῇ σκινιδί,
περὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ῥόδων νὰ τυροῦλῃ
καὶ λόγους νὰ μὴ βγάξῃ;

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἐκλογῶν τὸ φλογερὸν καμίνι
ἔμπορεῖ καὶ ὁ μπαμπά-Θεόδωρος ἀνιστοῦν νὰ μείνῃ;
Μπορεῖ νὰ βλέπῃ ῥῶμα τοῦ τῶν σκινιδίων τὰ θεμιτά;
καὶ οἱ δόξαι νὰ πατίζονται μὲ ψηφοφόρων κίματτα,
πῶς το καὶ ξανάπεστο μάς, νὰ σκοῦζοι ἐπιμόνος
καὶ νὰ μακάτῃ πάλαιος ἀνδρεῖα ἀνηκούστου,
καὶ αὐτὸς νὰ στεκεται νωθὸς καὶ νὰ πατίζῃ μόνος
τῆς δόλιχης μαντζουράνης τοῦ καὶ τοὺς βασιλικούς τοῦ.

Οἱ ψηφοφόροι μ' ἐκλογῶν μεθύσι νὰ μεθάνε,
καὶ αὐτὸς μὲ γέριον σταυρωτὰ
καὶ αἰλιντὸς νὰ τοὺς κυττᾷ;...

καὶ τότε, Περικλέτο μου, εἰ Θεοδώρηθ, θάνατι;
Αὐτὸν τὸν τρώει πάντοτε τῆς κάλπης τὸ μεράκι,
ποθεῖ τὸν Ἀγγελόπουλον ὡς κόμμα νὰ βραχίσῃ,

μὰ τοῦ φωνάζουν οἱ θεσμοί : τί κάνεις, Θωδωράκη ;
κι' ὡς ἰδιώτης μοναχὰ ζητεῖ νὰ τὸν συστήσῃ.

Κι' ἀμφιβάλλων κι' ἀμφιρρέπων
κι' ὅλο διαλύσεις βλέπων
καὶ κτυπῶν τοὺς ἐναγεῖς,
'στὸ χορὸ τῆς ἐκλογῆς
μία τὴν οὐρά του βάζει,
μία τὴν οὐρά του βγάζει,
κι' ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει.

Π.—Νὰ ζήσης, Μαθουσάλα μας, ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς,
ποῦ πάντα τὴν καρδοῦλα μας Ντολμὰ-Μπαζὲ τὴν κάνεις.
Τῶπες τὴν πρώτη τὴν φορὰ, τῶπες καὶ τὴν δευτέρα,
κι' ὁ διάβολος τῶν Τσούσηδων ἐπῆρε τὸν πατέρα.
Γεῖά σου ποῦ τῶπες δηρὸ φοραῖς... ἀλλ' ἂν τὸ 'πῆς καὶ τρίτη,
τότε θὰ κουτουλήσωμε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη.

Φ.—'Πές το καὶ τρίτη, μπάρμπα μου, νὰ φθάσωμε τὰστέριχα,
μὰ πᾶμε, μίο κάρου,
'στὸν Σπύρο τὸν κουμπάρο,
ποῦ 'γέμισε τὸ σπῆτι τοῦ μ' ἄνθη καὶ περιστέριχα.

Μερκούραρος ἀναφωνῶ,
τὸν κόσμο θὰ τραντάξω,
περιστερὰκι θὰ γενῶ
'στοῦ Σπύρου νὰ πετάξω.

Π.—"Αν περιστέρι σὺ γεννῆς, κι' ἐγὼ θὰ γίνω γοῦτος
νὰ τρέξω 'στὸν Μερκούραρο... τί κόσμος εἶναι τοῦτος !
Γιὰ κύτταξε, Φασούλαρε, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα !...
καὶ Σκαρπαθιώταις ἔρχονται μὲ ζήτω καὶ παντιέρα.

Κι' ἠκούσθη λόγον βροντερὸν
ὁ Σπύρος ἀπαγγέλλων...
ὁ Σπύρος Δήμαρχος παρὼν
καὶ Δήμαρχος μας μέλλων.

Γεῖά σου, Σπύρο σεβνταλῆ,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁμίλων
πέφτουν λόγοι στρογγυλοὶ
σὺν αὐγὰ στρουθοκαμήλων.

Φ.—'Ο Σπύρος τῶπες κι' ἔτρεξαν ἀπὸ παντοῦ νερά,
ὁ Σπύρος τῶπες, Περικλῆ, κι' ἐξωραίσθ' ἡ πόλις,
ὁ Σπύρος τῶπες κι' ἔγινε κι' ἡ λαχαναγορά
κι' ἐστέγασε τὰ χόρτα τοῦ καθεῖς λαχανοπώλης,
κι' ἐπάνω σὲ λαχανικὰ τρισόλβιος κοιμᾶσαι
καὶ τὸν λαχανοπόλεμον τοῦ Θωδωρῆ θυμᾶσαι.

Π.—'Ερριζ' ἐκεῖνος δηρὸ ματαχῆς
'στὸν δρόμων τάγκωνάριχα,
κι' ὅλαις ἢ πρὶν κολοφωτιαῖς
ἐγίνηκην φανάρια.

Κι' εἰς κάθε δρόμον κεντρικόν
ἴδομεν φῶς ἡλεκτρικόν
πρωτοφανὲς καὶ σπάνιον
σὺν ἐνὰ φῶς οὐράνιον,
καὶ τρέμον ὑπεχώρησε τοῦ ζόφου τὸ βασιλεῖον
εἰς τῆς νυκτὸς τὸν ἥλιον.

Φ.—'Ο Σπύρος τῶπες κι' ἄρχισε νὰ γίνεσαι δουλειὰ
κι' ἐκεφαλοποιήθησαν τὰ χρέη τὰ παληρά,
κι' εἶπε 'στὸν Δῆμο τὸν γυμνὸ, 'στὸν Δῆμο τὸν σκατὴ
ἄρον εὐθὺς τὸν κρεβάτιον κι' ἀμέσως περιπάτει,
κι' ὁ Δῆμος τὸ κρεβάτι τοῦ τὸ 'σήκωσε 'στὸν ὦμο
κι' ἀμέσως 'πῆρε δρόμο.

Π.—'Ο Σπύραρος τὸ 'φώναξε, πεφιλημένη κάρου,
καὶ τῆς καθαριότητος ἐπλήθυναν τὰ κάρου.

Ὁ Σπύρος τῶπες κι' εἰς κειρὸς
δεινῆς ἀχρηματίας
κυττάξεις κλάδους θαλεροῦς
ἄδρας δενδροφυτείας
'στὰς πρὶν γυμνὰς πλατείας.

Φ.—Τοὺς φόρους τοὺς δημοτικὸς 'στὸν Δῆμον παρεχώρησε
καὶ νέον κέρδος ἀληθὲς εἰς τοῦτον προσεπόρισε,
καὶ πρασινάδα βλέπομεν παντοῦ δημοτικὴν
κι' ὁ πρὶν ξηρότατος αὐχμὸς τὰ στήθη δὲν πιέζει,
καὶ τώρα κατὰ σύνταξιν ἀρχαίαν κι' Ἀττικὴν
μὲ παραμάνης εὐτραφεῖς πολλὰ παιδιὰ παίζει.

Π.—Τῶπες κι' ἀνεκαινίσθησαν σκαθὰ τοῦ Δήμου κτίρια,
τῶπες κι' εἰς ὥρας δὲν διψᾷ καὶ θέρους καὶ χεϊμῶνας,
τῶπες κι' ἡλεκτροφώτιστα κυττᾷς ἀφοδευτήρια,
ποῦ κάθεσαι μακάριος καὶ σχολιάξεις μόνος
τὴν στάσιν τὴν περιέργον τῆς φίλης Βρεττανίας
'στὰ τῆς Μακεδονίας.

Διό, λαὸ τῶν Ἀθηνῶν,
δεῦτε νὰ τὸν ἀσπρίσωμεν,
καὶ Δήμαρχον παντοτεινόν
τὸν Σπύρον διορίσωμεν.

"Ασπρο τῶν νέων οἱ χοροί,
ἄσπρο κι' οἱ γηραλέοι,
κι' ἀφήσετε τὸν Θωδωρῆ
μονάχος νὰ τὸ λήῃ.

Φ.—"ὦχ! ψυχὴ μου!... πάλι φούρια,
καὶ μαχαίρια καὶ κουμπούρια,
ἐκφυγὰ, διαδηλώσεις,
κι' ἀκονίσματα τῆς γλώσσης.

Βλέπω τῶν καλπῶν τὴν δοξάν... εἰς ἡρώων αἷμα πλέει...
κι' ἂν ὁ γέρος τὸ ξανάπε γέρος εἶναι κι' ἂν τὸ λήῃ,
μὰ τῶν Ἀχαιῶν οἱ κούροι
θὰ τὸ 'ποῦν γιὰ τὸν Μερκούρη.

Π.—Ζήτ' ὁ Σπύρος, κι' εἰς τὴν νῦν 'πῶ μὲ χασοῦν
καὶ κυττάσεις ματασυναχῆς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Μανώλης Ταβανιώτης,
ἐνὰς κύριος ἱππότης,
μὲ καλλίστην εἰς τὸ Πέραν ἐμνηστεύθη δεσποινίδα,
ποῦ 'στὴν Πόλιν διεσθῆναι τὴν ὠραίαν Βοσπορίδα,
τὴν Καλλιζόπην Πρεβεζιώτου, κι' ὁ «Ρωμῆος» τῶν Ἀθηνῶν
ἐνὰ βίον τοὺς εὐχῆθη κατὰ πάντα γαλανόν.